

Biblická čtení:

2M 34,29-35: Když pak Mojžíš sestupoval z hory Sínaje, měl při sestupu z hory desky svědectví v rukou. Mojžíš nevěděl, že mu od rozhovoru s Hospodinem září kůže na tváři. Když Áron a všichni Izraelci uviděli, jak Mojžíšovi září kůže na tváři, báli se k němu přistoupit. Ale Mojžíš je zavolal, i vrátili se k němu Áron a všichni předáci pospolitosti a Mojžíš k nim promluvil. Potom přistoupili všichni Izraelci a on jim přikázal všechno, o čem s ním Hospodin mluvil na hoře Sínaji. Když k nim Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj. Kdykoli Mojžíš vstupoval před Hospodina, aby s ním mluvil, odkládal závoj, dokud nevyšel. Pak vycházel, aby k Izraelcům mluvil, co mu bylo přikázáno. Izraelci spatřili Mojžíšovu tvář a viděli, jak mu kůže na tváři září. Proto si Mojžíš dával na tvář závoj, pokud nešel mluvit s Hospodinem.

2.Korintským 3,12-4,2: Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou. Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespatriili konec té pomíjející záře. Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak ,když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn'. Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. A proto, když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti. Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou, a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí.

Lukáš 9,28-36: Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš; zjevili se v slávě a mluvili o cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, kteří byli s ním. V tom se ti muži začali od něho vzdalovat; Petr mu řekl: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“ Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám. Oni umlkli a nikomu tehdy neřekli nic o tom, co viděli.

Tvář svítící láskou

Dnešní nedělí končí zvěstné období, nazvané v liturgickém roku Zjevení (cizím slovem Epifanie). Vždycky se čte o Ježíšově proměnění (transfigurace) na hoře v některém z evangelií. Jak rozumět podivnému čtení? Šlo o nějaký ohromující zážitek jeho učedníků, jako prožil třeba apoštol Pavel u Damašku. Učedníci vidí Ježíše v jiném světle. Vidí Ježíše obklopeného slávou, tedy o vyjádření jeho důležitosti, váhy osobnosti, čím poutá pozornost a čím k sobě přitahuje. Nedívat se na něj jen jako na člověka, sice pozoruhodného, ale nakonec neúspěšného.

Přelom jednoho církevního období do druhého (ve středu začíná Popeleční středou postní doba) je příležitostí, mezníkem, abychom přemýšleli o víře, o Pánu Bohu, Ježíši a rozpomínali se na svůj důležitý zážitek víry. Dívat se na reakce světa a politiků na válku rozpoutanou Ruskem na Ukrajině. I dnes nebeská sláva souvisí s utrpením a bolestí. Tak jako kdysi Ježíš na sebe bral veliké riziko v přijetí cesty utrpení, tak v současnosti je potřebí, abychom ho na sebe vzali také. Neschovávat se za mocné, ale

usilovně pomáhat napadené zemi a modlit se, aby Pán polické, mocenské a hospodářské choutky utnul.

Posilujme se uvědoměním, že Ježíš měl nakonec nesporný úspěch, když vezmeme v potaz procento křesťanů ve světě, poznamenal celé moderní dějiny. Ježíš měl a má ohromný význam. Toho poslouchejte, zaznívá z evangelia. Jeho učení a příklad ukazují, že člověka dělá opravdu šťastným, když žije podle dvojpřikázání lásky (miluj Pána Boha a miluj bližního svého). Minulou neděli jsme mluvili o milování nepřítelů – jedinou cestou k překonání nepřátelství je reagovat překvapivým a nápadným projevem vstřícného chování vůči nepříteli.

Každý dobrý záměr, který uskutečníme, má svůj význam. Před Pánem Bohem se neztratí a on ho jistě použije podle svého dobrého záměru, který má s námi lidmi.